

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.210/2013/8. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. K. A. (címe) pártfogó ügyvéd által képviselt felperes neve (címe) felperesnek, a dr. Kiss Éva ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (címe) alperessel szemben személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Miskolci Törvényszék 10.P.21.977/2010/59. szám alatt meghozott és 71. sorszám alatt kiegészített ítélete ellen a felperes részéről 65. és a kiegészítő ítélettel szemben 72. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, míg a fellebbezett részét helybenhagyja.

A felperes pártfogó ügyvédjének a díját az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperest fizikális és laboratóriumi vizsgálatokat követően 1997. szeptember hó 29. napján vették fel az alperes jogelődjének fül-orr-gégészeti osztályára orrsövény műtét elvégzése céljából, amire sor is került. Ezt követően felperes ismételt jelentkezett az osztályon a korábbi panaszai és a műtétet követően kialakult fájdalomérzet miatt, valamint többször megjelent a fül-orr-gégészeti szakrendelésen. A fül-orr-gégészeti vizsgálatokról és a műtétről az alábbi orvosi dokumentumok kerültek kiállításra:

- 1997. évben:
 - 1997. január hó 31. napján röntgen,
 - 1997. június hó 24. napján beutaló **dr. K. K.** orvostól,
 - 1997. szeptember hó 24. napján laboratóriumi lelet,
- a műtét alkalmával:
 - 1997. szeptember hó 29. napján műtéti lap, • műtétek rendjéről kelt összesítő táblázat,
 - 1997. szeptember hó 29. napján fül-orr-gége kórlap,
 - 1997. szeptember hó 29. napján kórházi zárójelentés,

- 1997. szeptember hó 29. napján „adatlap kórházi osztályos ápolási esetről”,
- 1997. szeptember hó 29. napján laboratóriumi lelet,
- 1997. október hó 4. napján röntgenleletekről, gyógymódról, epikrízisről szóló dokumentum,
- 1997. október hó 6. napján röntgenleletekről, gyógymódról, epikrízisről szóló dokumentum,
- 1997. október hó 6. napján ambuláns naplóbejegyzés,
- 1997. október hó 13. napján röntgenleletekről, gyógymódról és epikrízisről szóló dokumentum,
- 1997. október hó 13. napján ambuláns naplóbejegyzés,
- 1998. évben:
 - 1998. december hó 12. napján röntgenleletekről, gyógymódról és epikrízisről szóló dokumentum,
 - 1998. december hó 12. napján ambuláns naplóbejegyzés,
 - 1998. június hó 8. napján ambuláns naplóbejegyzés,
- 2001. évben:
 - 2001. december hó 27. napján ambuláns naplóbejegyzés (OEP),
- 2002. évben:
 - 2002. január hó 10. napján ambuláns naplóbejegyzés (OEP),
 - 2002. október hó 22. napján bőrgyógyászati ambuláns lap,
 - 2002. december hó 4. napján vizsgálatkérő lap,
- 2003. évben:
 - 2003. november hó 10. napján kezelőlap.

A felperes levélben kérte az akkori igazgató főorvostól költségek ellenében a fül-orr-gége osztályon végzett orrműtét dokumentációjának megtekintését és a kiválasztott iratokról másolat kiadását, amely levelet az alperes jogelődje 2002. augusztus hó 22. napján átvett, ám a kérést nem teljesítette.

A felperes a Miskolci Városi Bíróság előtt 18.P.21.450/2004. számon folyamatban volt perben több alkalommal is kérte a műtétéhez kapcsolódó dokumentumok kiadását, amely perben megismerte az egészségügyi dokumentáció tartalmát.

Utóbb az alperes az 1997. június hó 24., augusztus hó 25. és szeptember hó 29. napi ambuláns naplókat a felperesnek megküldte.

Az alperes az 1997. június hó 24., augusztus hó 25., szeptember hó 29., október hó 6., október hó 13., az 1998. június hó 8. és december hó 12. napjain végzett vizsgálatokról az egészségügyi dokumentációt nem vezette megfelelően. A járóbeteg vizsgálati napló adatai hiányosak, nagy részük kézzel íródott és olvashatatlan. A felperesen elvégzett műtét leírása nem a szakmai kritériumoknak megfelelően történt, abból a megjelenés ténye és a kórisme nem volt megállapítható, ahogy a panaszok és az elvégzett beavatkozások sem.

A Miskolci Városi Bíróság a 18.P.21.450/2004. számú perben a 2007. november hó 14. napján meghozott ítéletében elutasította a felperesnek a..... Kórház alperes ellen

előterjesztett 17 000 Ft vagyoni és 500 000 Ft nem vagyoni kár megtérítése iránti keresetét. Megállapította az aggálytalan orvosszakértői vélemény alapján, hogy az orrsövény-műtét indokolt volt, ami a szakmai szabályoknak megfelelően került elvégzésre, ugyanakkor a műtét leírása nem a szakmai kritériumoknak megfelelően történt, mert abból csak a megjelenés ténye és a kórisme volt megállapítható, de a panaszok és az elvégzett beavatkozások nem. A műtėti jegyzőkönyv dokumentációs hiányossága nincs összefüggésben a felperes által állított panaszokkal. Az ambuláns és az ügyeleti dokumentációja sem felelt meg az Eütv. előírásainak és a szakma szabályainak, mert azokban a néven kívül csak az OEP jelentéshez szükséges személyazonosító adatok és kórismék találhatók, valamint arra van utalás, hogy az elváltozás jellegének kórismézését követően műtétre jegyezték elő a felperest. Szövérdmény a dokumentáció alapján nem véleményezhető; s a 2002. évi adatok és a kontrollvizsgálat adatai szerint nem volt olyan eltérés, ami a szövérdmény felléptét és a hosszabb kezelés szükségességét támasztotta volna alá. **Dr. K. K.** műtétet végző orvos tanúként vallotta, hogy a felperes részére orrsövényműtétet javasolt annak elferdülése miatt, amely előtt a betegeket tájékoztatják arról, hogyan zajlik a műtét, valamint a vérzés- és gyulladásveszélyről és az esetleges szövérdményekről. A Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság a 2.Pf.20.474/2008/4. szám alatti ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét annak helyes indokai alapján hagyta helyben, továbbá a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a Pfv.III.21.367/2008/2. szám alatti végzésével a felülvizsgálati kérelmet hivatalból elutasította.

A felperes az alperes orvosainál 2002. év óta is megjelenik kezelések céljából.

A felperes korábbi alapszemélyisége hátterén kialakult szenzitív-paranoid élményfeldolgozással, kulcsélménnyel vezérelt expanzív gondolatokkal, izolálódással, indítékzavarral jellemezhető paranoid személyiségzavarban szenved, melyet időnként hangulati nyomottság is kísér. A túlértékelt és kiterjesztett szenzitív gondolatai következtében az alperes orvosában a bizalmát elveszítette, ám ez lényegében alapszemélyiségének, illetőleg a kialakult paranoid személyiségzavarának a következménye. Ezen személyiségállapot kialakulásában az alperesi tevékenység reaktíváló tényezőként játszik szerepet.

A Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság a 10.P.23.118/2008/21. szám alatti ítéletében kötelezte az alperes jogelődjét, hogy a felperes költségére másolatban 15 napon belül adja ki a rá vonatkozó 1997. június hó 24., augusztus hó 25. és szeptember hó 29. napjain kelt ambuláns dokumentációk másolatát, amelyet meghaladóan a keresetet elutasította. A Debreceni Ítéltábla a Pf.I.20.219/2010/3. szám alatti ítéletével az első fokú ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és új határozat hozatalára utasította. E döntés indokolása szerint az egészségügyi dokumentáció kiadásának megtagadása, illetőleg az egészségügyi dokumentáció szabálytalan vezetésének ténye megalapozza az egészséghez fűződő személyiségi jog megsértését, amit az elsőfokú bíróság eltérő véleménye miatt nem vizsgált.

A felperes a végleges formában fenntartott keresetében kérte annak megállapítását, hogy az alperes megsértette az egészséghez fűződő személyiségi jogát az orvosi dokumentáció kiadásának elmulasztásával (1997. június hó 24., 1997. augusztus hó 25., 1997.

szeptember hó 29., 2001. december hó 27., 2002. január hó 10.), továbbá nem megfelelően vezette az orvosi dokumentációkat (1997. június hó 24., 1997. augusztus hó 25., 1997. szeptember hó 29., 1997. október hó 6., 1997. október hó 13., 1998. június hó 8., 1998. december hó 12.). Az alperes 200 000 Ft nem vagyoni kár és annak 1997. június hó 24. napjától járó késedelmi kamatai megfizetésére is kérte kötelezni az orvosokkal szemben kialakult bizalomvesztés, mint hátrány miatt. Az egészségügyi dokumentáció kiadása iránti kereseti kérelmétől elállt, mivel azokat megkapta.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság az 59. sorszám alatt meghozott ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes egészséghez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy

- a 2002. augusztus hó 22. napján kelt és az alperes által átvett írásbeli levél alapján nem adta ki a felperesnek a fül-orr-gége osztályon végzett orrműtétével kapcsolatos dokumentáció másolatát és nem engedélyezte az iratokba történő betekintést,
- az alperes az 1997. június hó 24., 1997. augusztus hó 25., 1997. szeptember hó 29., 1997. október hó 6., 1997. október hó 13., 1998. június hó 8. és 1998. december hó 12. napjain végzett egészségügyi ellátásokkal kapcsolatos orvosi dokumentációkat nem megfelelően vezette.

A dokumentációk kiadása iránt előterjesztett kereset vonatkozásában a pert megszüntette, és ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Megállapította, hogy az előzményi 10.P.23.118/2008. szám alatti eljárásban felmerült pártfogó ügyvédi munkadíját, továbbá 12 000 Ft le nem rótt eljárási illetéket és 6 300 Ft le nem rótt mérsékelt eljárási illetéket az állam viseli. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 20 000 Ft állam által előlegezett költséget azzal, hogy a fennmaradó 69 408 Ft előlegezett költséget az állam viseli.

Határozatának indokolása szerint a felperes 2002. augusztus hó 22. napján kelt leveléből megállapíthatóan kérte az orrműtét dokumentumaiba való betekintést és másolatok kiadását. Ezen túlmenően állította, hogy még egy alkalommal kérte dokumentáció kiadást írásban, valamint szóban is. Erre az elsőfokú bíróság tanúként hallgatta ki a felperes édesanyját **T. F. M. E.t**, akinek azonban a vallomását bizonyítékként nem értékelte.

Az alperes ezzel szemben nem bizonyította, hogy a dokumentációt kiadta volna, ezért az elsőfokú bíróság megállapította a felperes egészséghez fűződő személyiségi jogának a megsértését a Ptk. 84. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján.

A Miskolci Városi Bíróság előtt folyamatban volt perének csatolt irataiból, így az ott elfekvő igazságügyi orvosszakértői vélemények és azok kiegészítései alapján tény, hogy a rendelkező részében megnevezett egészségügyi dokumentumok sem az egészségügyről szóló 1972. évi II. törvénynek a gyógyító-megelőző ellátásra vonatkozó rendelkezései végrehajtásáról kiadott 15/1972. (VIII. 5.) EüM rendeletben, sem pedig az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény 136. és 137. §-aiban foglalt kritériumoknak nem feleltek meg, ezért az egészséghez fűződő személyiségi jog megsértésének ténye ugyancsak megállapítható volt.

Ezen jogellenességgel okozati összefüggésben felmerült és nem vagyoni kártérítés alapjául szolgáló hátrány tekintetében a felperesnek kellett bizonyítania, hogy a bizalma megrendült az orvosokban, ő a valótlan és hiányos dokumentáció miatt lett pervesztes a Miskolci Városi Bíróság előtti perben, továbbá a nem megfelelő tájékoztatás eredményezte a bizalomvesztését.

Az alperes ezzel összefüggő elévülési kifogása nem volt alapos, mert az előzményi műhibaperben az elsőfokú bíróság ítélete 2008. április hó 8. napján emelkedett jogerőre, a felperes pedig a jelen keresetét 2008. december hó 19. napján terjesztette elő, amelyben szintén hivatkozott a szabálytalan dokumentációvezetésre és a műtéttel kapcsolatos tájékoztatásra.

A felperes nem vitatta azt az alperesi előadást, hogy a műtétet követően is kezelték az alperesnél. **T. F. M. E.** tanúvallomása nem alkalmas a bizalomvesztés tényének igazolására egyrészt a közeli hozzátartozói kapcsolatra tekintettel, másrészt azon körülmény miatt, hogy amit a felperes mond az édesanyjának, az a jelen perben nem lehet releváns.

A bizalomvesztést igazságügyi szakértői bizonyítással lehetett volna igazolni. Az aggálymentes igazságügyi orvosszakértői vélemény eredendően a felperes alapszemélyiségére alapítottnak, illetőleg a kialakult paranoid személyiségzavar következményeként jelölte meg a bizalomvesztést, amit a felperes személyes előadásán túlmenően az édesanyjának tanúvallomása sem igazolt. Emiatt hiányzik az okozati összefüggés, mert nem az alperes jogsértő eljárása váltotta ki a felperes bizalomvesztését.

A felperes előadása szerint bizalomvesztést jelentett a nem megfelelő tájékoztatás is. E körben a Miskolci Városi Bíróság tanúként hallgatta ki **dr. K. K.**-t, akinek vallomása elég szűk körű volt, mert csupán az akkori bizonyítási eljáráshoz kapcsolódott. Emiatt a megfelelő tájékoztatás megtörténte tekintetében bizonyításra köteles alperes kérte **dr. K. K.** tanú kihallgatását, amit a felperes lehetetlenné tett az orvosi titoktartás alóli felmentés megtagadásával, amely körülményt kénytelen a felperes terhére kellett értékelni, mert ő zárta el az alperest az érdemi védekezésének bizonyításától.

Nem volt bizonyított az a felperesi állítás sem, hogy a részben valótlan tartalmú és nem megfelelően vezetett orvosi dokumentáció miatt lett pervesztes a Miskolci Városi Bíróság előtti perben. Az abban a perben meghozott ítélet szerint bár a műtét leírása és az egyéb dokumentáció hiányos volt, azonban a szakértő megállapítása szerint a műtét és az azt követő kezelések az orvosi szakma szabályainak megfeleltek, aminek okán az alperes nem tartozik kártérítési felelősséggel. Ebből az a következtetés vonható le, hogy a felperes nem a hiányos egészségügyi dokumentáció miatt lett pervesztes, hanem azért, mert nem tudta bizonyítani az alperes jogellenes eljárását az orrsövényműtéttel és az azt követő utókezelésekkel kapcsolatosan.

Az elsőfokú bíróság mellőzte a felperesnek az OEP ismételt megkeresésére irányuló bizonyítási indítványát, mert az előzményi ügyiratoknál elfekvő OEP adatközlés aggálytalan

volt, továbbá meg is haladja a jelen per kereteit annak vizsgálata, hogy az OEP-nek tett jelentések a valóságnak megfeleltek-e.

Miután az alperes az 1997. június hó 24., augusztus hó 25. és szeptember hó 29. napi dokumentációkat a felperesnek kiadta, ezért a felperes ezen kereseti kérelmétől elállt, amiért az elsőfokú bíróság a pert ebben a részben megszüntette.

A felperes teljes személyes költségmentessége és az alperes illetékmentessége miatt a kereseti illetéket az állam viseli, ahogy a per megszüntetésére tekintettel mérsékelt illetéket is. A pernyertesség és a pervesztesség aránya közel egyenlő volt, ezért az elsőfokú bíróság akként rendelkezett, hogy mindenki viseli a saját költségét.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az első fokú ítélet részbeni megváltoztatásával a keresetének történő teljes körű helytadást és az alperes 9 805 Ft perköltségében való marasztalását, vagylagosan pedig a keresetét elutasító részben az ítélet hatályon kívül helyezését kérte az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára történő utasítása mellett. A formális összegben megjelölt nem vagyoni kártérítés iránti igényét az is megalapozta, hogy nem állnak rendelkezésre az orvosi kezelésére vonatkozó megfelelő dokumentumok és szükséges adatok. Hivatkozott a 34/1992. (VI. 1.) AB határozatra is, amelyben kifejtettek ugyancsak megalapozzák a nem vagyoni kárigényét. Az Orvosszakértői Intézetének szakvéleménye igazolta az okozati összefüggést a bizalomvesztés és az alperes tevékenysége között, ugyanakkor tagadta, hogy ehhez az alapszemélyiségének köze lenne. A bizalom elvesztését nem cáfolja az alperes rendelkezéseinek változatlan felkeresése. Sérelmezte az édesanyja tanúvallomásának a figyelmen kívül hagyását és azt is, hogy a terhére értékelte az elsőfokú bíróság a **dr. K. K.**t terhelő orvosi titoktartási kötelezettség alóli felmentés megadásának elmaradását. Kifogásolta az elévüléssel összefüggő bizonyítási kötelezettségre vonatkozó tájékoztatásának az elmaradását. Hiányolta annak kimondását, hogy a per megszüntetett része vonatkozásában melyik fél helyett viseli az állam a mérsékelt kereseti illetéket, mert a pernyertesség-pervesztesség arányának meghatározásánál ezt is figyelembe kellett volna venni. A kiegészítő ítélettel összefüggésben változatlanul hiányolta, hogy a 2012. október hó 15. napján előterjesztett kérelme ellenére a 2001. december hó 27. és a 2002. január hó 10. napjain készült orvosi dokumentáció kiadásáról nem határozott az elsőfokú bíróság, továbbá az alperes által megtérítendő állam által előlegezett költség összegét annak fele részére kérte felemelni.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az ítélet tábla a fellebbezéseket a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és a Pp. 253. §-ának (3) bekezdésére figyelemmel fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének a személyiségi jogsértés megállapítására vonatkozó részét. Az ítélet tábla a fellebbezéseket alaptalannak találta a következők szerint:

Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta, és abból az irányadó jogszabályok megfelelő alkalmazásával helytálló jogi következtetésre

jutott, aminek az indokait is osztotta az ítéletábra, mindössze a felperes fellebbezésében írtak miatt megjegyezve az alábbiakat.

Megalapozottan foglalt állást az elsőfokú bíróság abban a kérdésben, hogy a bizalomvesztés - mint pszichés körülmény - megítélése orvosi szakkérdés, ezért e tekintetben szakértői bizonyításra volt szükség a felperes édesanyjának - a közeli hozzátartozói kapcsolatra tekintettel elfogulatlanak nem is tekinthető - vallomása helyett. A perben beszerzett szakvéleményből helytállóan került sor azon következtetés levonására, hogy az orvosok iránti bizalom elvesztése lényegében a felperes alapszemélyiségének és a kialakult paranoid személyiségzavarának a következménye, amely személyiségállapot kialakulásában az alperesi tevékenység mindössze reaktíváló tényezőként játszott szerepet. A felperes ennek ellenére - az alperes orvosai iránt fennálló bizalom elvesztését követően is - felkereste az alperes szakrendeléseit és igénybe vette az alperes nyújtotta egészségügyi szolgáltatást. Ebből a tényből kiindulva a felperest nem is érte olyan hátrány az orvosok felé fennálló bizalom elvesztése miatt, ami a nem vagyoni kártérítéssel lenne kompenzálható.

Az ítéletábra nem osztotta a felperes azon fellebbezési hivatkozását, hogy az őt ért személyiségi joghátrány eleve megalapozta a nem vagyoni kártérítés iránti igényét. A nem vagyoni kárért való felelősségre is alkalmazandó, a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése szerinti általános felelősségi szabály értelmében a jogellenes magatartás a kártérítő felelősségnek csak az egyik feltétele. A jogellenes magatartás kár hiányában kárfelelősséget nem alapoz meg. Amennyiben a sérelmet szenvedett félnek bár megsértették a személyhez fűződő jogát, de őt ért hátrányt nem bizonyít, akkor nem vagyoni kár megállapításának sincs helye önmagában azon az alapon, hogy a károkozó megsértette a személyhez fűződő jogát. A hátrány a kárnál tágabb, szélesebb fogalom és a személyi hátrányokat is magában foglalja (BDT 1999/45.). Nem vagyoni hátrány hiányában nem vagyoni kártérítésnek nincs helye. Önmagában a jogsértés elkövetése annak jellegétől, súlyától és jogellenességétől függetlenül nem alapozza meg a nem vagyoni kártérítési igényt (BH 1993/356.). Nem vagyoni kártérítést a fél akkor igényelhet, ha olyan hátrány bekövetkeztét bizonyítja, amelynek csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez a nem vagyoni kárpótlás szükséges. A személyiségi jogsértés nem váltja ki szükségképpen a nem vagyoni kártérítés fizetésének következményeit (Legfelsőbb Bíróság Pfv.E.20.844/2004/2.). A felperes nem vagyoni kártérítéssel kompenzálható hátrányt nem bizonyított, és az általa előadottak olyan köztudomású hátránynak sem tekinthetőek, amelyek minden további bizonyítás nélkül megalapozottá tennék ezt a követelést.

Az csupán hipotézis volt a felperes részéről, hogy **dr. K. K.** a jelen perben sem tudott volna az elhangzott tájékoztatással összefüggésben érdemi információval szolgálni, erre ugyanis nem lehetett minden kétséget kizáró következtetést levonni abból a körülményből, hogy az előzményi perben a tanú a felperesre nem emlékezett. Tény viszont, hogy a tanú vallomástételéhez az orvosi titoktartás alóli felmentés lett volna szükséges, amit a felperes megtagadott. Mivel az alperest terhelő bizonyítási kötelezettség teljesítésének kizárólag ez volt az akadálya, aminek elhárítása a felperes saját elhatározásán múlt, helytállóan járt el az elsőfokú bíróság, amikor a tanú vallomástételének hiányát az erre egyedül befolyással bíró felperes terhére értékelte.

A felperes édesanyja által tett tanúvallomás mellőzésének az elsőfokú bíróság megfelelő indokát adta, ezt a közeli hozzátartozói kapcsolat okán fennálló elfogultságban jelölte meg. Ettől függetlenül nem volt jelentősége annak, hogy az elsőfokú bíróság a tanúvallomást a dokumentáció kiadása iránt a rendelőintézetben előterjesztett kérelem tekintetében nem értékelte, mert a felperes által írásban előterjesztett kérelmet tényként állapította meg, s önmagában ennek alapján lett volna köteles az alperes jogelődje az egészségügyi dokumentációt kiadni, ami elmaradt. Eszerint mindössze a felperes kérelmét tartalmazó levél és a kérelem teljesítésének a hiánya elegendő volt a személyhez fűződő jog megsértésének a megállapításához, miként erre sor is került, és további - írásban vagy szóban előterjesztett - kérelmeket a kereset sikeréhez már nem kellett bizonyítani.

Alaptalanul kifogásolta a felperes az elévüléssel összefüggő bizonyítási kötelezettségre vonatkozó tájékoztatásának az elmaradását, mert miként az ítélet indokolása világosan tartalmazza: a követelés elévülését az alperesnek kellett volna igazolni, amire nem került sor, és emiatt az elsőfokú bíróság a felperes kártérítési igényét időben érvényesítettnek tekintette.

A felperes szintén megalapozatlanul hiányolta annak kimondását, hogy a per megszüntetett része vonatkozásában melyik fél helyett viseli az állam a mérsékelt kereseti illetéket, mert erre vonatkozó utalást az ítélet rendelkező részének nem kell tartalmaznia sem az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. és 56. §-ai, sem pedig a költségmentesség bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13-14. §-ai alapján. Ennek a pernyertesség-pervesztesség arányának meghatározásánál sem volt jelentősége, mivel ott az érdemben elbírált kereseti kérelem a meghatározó.

A felperes 9 805 Ft első fokon és 520 Ft másodfokon felmerült perköltségre tartott igényt az alperessel szemben. Az elsőfokú bíróság a Pp. 81. §-a (1) bekezdésének második mondata alapján rendelkezett úgy, mivel a pernyertesség és pervesztesség aránya, valamint az előlegezett költségek összege között nem volt számottevő különbség, hogy mindegyik fél maga viselje a saját költségét. Mivel a személyiségi jogsértés alkalmazni kért objektív szankciója vonatkozásában alapos volt a kereset, míg a szubjektív szankciója vonatkozásában alaptalannak bizonyult, és a felperes oldalán felmerült - a 2012. október hó 9. napján megtartott tárgyaláson részletezett - költségekkel szemben az alperes oldalán a jogi képviselétével összefüggésben felmerült ügyvédi munkadíj állt, helytállóan mellőzte az elsőfokú bíróság a peres felek marasztalását a másik költségében s megalapozottan rendelkezett úgy, hogy mindegyik fél maga viselje a saját költségét. A felperes által igényelt másodfokú perköltséggel kapcsolatban rámutat az ítéletábra, hogy azt a Pf.I.20.219/2010/3. szám alatt meghozott végzés nem állapította meg, aminek hiányában arról az elsőfokú bíróság sem rendelkezhetett a Pp. 252. §-ának (4) bekezdéséből következően.

Nem volt ok az alperes által megtérítendő állam által előlegezett költség összegét a teljes költség fele részére felemelni, ugyanis ez a költség a felperes által követelt nem vagyoni kártérítés megalapozására irányuló bizonyítással kapcsolatban keletkezett, amely bizonyítás

nem vezetett eredményre, és az alperes kártérítő felelősségének megállapítására kár hiányában nem került sor.

A felperes a 2012. október hó 15. napján előterjesztett beadványában valóban kérte a 2001. december hó 27. és a 2002. január hó 10. napjain készült orvosi dokumentáció kiadására kötelezni az alperest. A Pp. 146. §-ának (1) bekezdése alapján a felperes a keresetét az első fokú ítélet hozatalát megelőző tárgyalás berekesztéséig bármikor megváltoztathatja, feltéve, hogy a megváltoztatott keresettel érvényesített jog ugyanabból a jogviszonyból ered, mint az eredeti kereset, vagy azzal összefügg; a kereset megváltoztatását írásban kell benyújtani, vagy jegyzőkönyvbe kell mondani. A felperes a keresetét az egészségügyi dokumentáció kiadása iránt az első fokú ítélet hozatalát megelőző tárgyalás 2012. október hó 9. napján történt berekesztését követően terjesztette ki, amire már nem lett volna lehetősége, ezért ennek tárgyában az elsőfokú bíróságnak nem kellett döntenie, miáltal ebben a kérdésben az ítélete kiegészítésre sem szorult.

A leírtak miatt az ítéletábra az elsőfokú bíróság kiegészített ítéletének fellebbezett részét annak helyes indokainál fogva a Pp. 253. §-ának (2) és 254. §-ának (3) bekezdései alapján, és csupán a fellebbezés által szükségessé tett kiegészítéssel hagyta helyben.

A felperes a másodfokú eljárásban peresztes lett, ám az alperesnek költsége nem merült fel, ezért erről rendelkezni nem kellett. A felperest képviselő pártfogó ügyvéd díjának viseléséről az ítéletábra a felperes peresztesességére tekintettel rendelkezett a Pp. 87. §-ának (2) bekezdése szerint, azt az állam viseli a jogi segítségnyújtásról szóló 2003. évi LXXX. törvény 11/A. §-ának (2) bekezdése értelmében. A fellebbezésben megjelölt készkiadással felmerült perköltség külön nem volt érvényesíthető, mivel kizárólag a pártfogó ügyvéd terjesztett elő mind az ítélettel, mind a kiegészítő ítélettel szemben fellebbezést, akinek a költségét is magában foglaló díját az előbbiek szerint az állam viseli. A le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a peresztes felperes személyes költségmentessége okán a költségmentesség bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és a 14. §-a alapján ugyancsak az állam viseli.

Debrecen, 2013. július hó 8. napján

dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta sk. a tanács elnöke, dr. Bakó Pál sk. előadó bíró, dr. Pribula László sk. bíró

A kiadmány hitelűl:

tisztviselő